

GÖKHAN YILDIRIM
HİCRANNÂME

Keramet-i Ayrılık

1. Mektup

Ney, ayrılığın ağzı ve dilidir...

Ey güzel gönüllü dinleyici!

Bir ney feryat ediyorsa derhal bu kitabı kapat, onunla meşke ver kendini. Bu kitaptakiler onun bir tek sesini anlatamaz. Ney; padişahın dudağıdır, bizse onun veziri. Bizim küstahlık etmedeki cüretimiz padişaha yakınlığımızdan gelir ey bey! Padişahın hatırına bizi mazur gör ey okuyucu!

Ey güzel bakışlı kimse! Biz aşktan, dolunay gibi parlamışız. Bizde bir güzellik gören güneşe teşekkür etsin. O ney sesi şekerin ta kendisidir, bu kitap ise dildir. Dil değmese de şeker tadından bir şey yitirmez. Sen şekere talip ol, dile değil. Bu kitaptaki kelimeler kalbin üzerindeki tozları tek tek temizlemeye çalışır.

Lakin ilk ayrılıktan¹ haber veren neyzen, bir üfleyişte bütün toz tanelerini kaldırm kalbin üzerinden ve kalbi cilalar. Sen neyin ateşli oklarına hedef et kalbini, ey şahadet isteyen! Yandıgın vakit, harfsiz konuşan feryadı dinlersin ve ezeli hatırlayıp hasretle inlersin. Lakin ayrılıktan yanmış bir gönül kulağın yoksa neyzeni incitme. Ayrılığın kerametini tefsir eden bu neyi incitme.

1 Ayrılık olması için birliktelik gereklidir, çünkü kavuşmadığın bir şeyden ayrılmak mümkün değildir. İşte bu ilk birliktelik, bütün ruhların toplandığı ve Rabbimize söz verdiğimiz elest bezmidir. Ve her canlı dünyaya gelişle, ilk ayrılığı tatmış olur. Neyin sesi ise sürekli bu ayrılıktan haber, ilahi bir sırdır. Çünkü ney, Rabbimizin bize “*Elestü bi-rabbiküm (Ben sizin Rabbiniz değil miyim?)*” hitabındaki zarafeti hatırlatır. O hitapla ruhların mest oluşundan, bugün ney sesi insanoğluna hoş gelir. Ney insanoğluna çok benzer, kamışlıktan koparılması yönüyle ayrılığı tatmıştır. İnsan dokuz ayda oluşur, ney de dokuz boğumludur. İnsanın kafasında yedi delik bulunur tıpkı neyde olduğu gibi. Her ney birbirine benzer ses çıkarır, lakin yine de akortlarında hafif bir farklılık görülür, tıpkı insanların seslerinde olduğu gibi. İnsanoğlu gaffete düşüp Kalübela’da verdiği sözü unutulabilir, neyin sesi hem bu sözü hem de yaşanan ayrılığı hatırlatır. Çünkü ney, ayrılığın ağzı ve dilidir...

O halde ayrılık kapısının anahtarı bu âciz sözleri okumaya devam et. Varmak, açmak ve yanmak senin gönlünün gayretindedir ey kuyulara talip kimse! Daha derinlere inmekse niyetin, şekere dilini değdir ey âgâh! Ey derinlere inmek isteyen kimse! Dilini aç olduğunda, geceleyin ve ayrılık sancısını hissettiğin anlarda şekere değdir.² Ey isyan mezhepli kimse! Bırak da ilacın ne zaman alınacağına hekim karar versin.

Ve şunu unutma ey okuyucu!

Sana üst perdeden seslenmiyorum, sadece padişahın fermanını okuyorum...

***Kulağıma çalman ney ki Yâr'in ilk sesidir,
Sana hayat veren, ayrılığın ilk nefesidir...***

2 Teşekkür: Bu mektubun yazılmasında katkısı olan Yansımalar grubu ve Ömer Faruk Tekbilek'e teşekkürler.

2. Mektup

Her ayrılık vuslata bir adımdır...

Ey müflis kimse!

İnsan, bolluğa şükretmeyi kıtlıkta öğrendi. Dolunayın güzelliğini karanlık gecede! Vuslatın değerini de ayrılıkta öğrendi, ey kuyulara atılmış kimse! Züleyha'nın aşk bildiği şehvet, Yusuf'un (a.s) gömleğini parçaladı, lakin ayrılık, şehveti götürdü ve aşkı bıraktı.

Ey talip! Sen de "Her bir söz beni aşk ile yakıp kavursun." dersin! Lakin bilesin ki üşümüş kimse güneşi arar, sıcaktan bunalmış kimse değil. Ateşe sürekli odun atarsan onu söndürürsün, lakin ölçüsünde atarsan o ateş kuvvetlenir. Deri işleyen kimsenin kötü kokuyu hissetmemesi gibi devamlı gürültüye maruz kalan kimsenin kulağı da küçük sesleri duymada âcizleşir. Mercek uzağı yakınlaştırır ama onunla yürüyebilir misin?

Firavun, düşmanı Musa'yı (a.s) hep uzakta aradı, lakin burnunun dibinde büyüttü. Sen de Firavun gibi bakma, belki de aradığın yakıcı söz gönlünde kartopu gibi büyümekte. O halde ölçüyü bil, söz yakıcıdır, onun büyümesine sabret.

Çocuk, önce kucaktan iner, sonra emekler, sonra da koşar. Lakin sen önce koştuğunu görmek istiyorsun ey mizansız! Söz önce koşup sonra kucağa çıkarsa sen bu kitabı kapatırsın. Ey talip, o yüzden sen Musa'yı (a.s) Nil'e bırak, o gideceği yeri bilir...

***Ayrılık acısından inleyen gönlün âhı semayı sarar,
Aştan gafil kimse bu âhı kendi esnemesi gibi sanar.***

3. Mektup

Âşık için sükût, gönlünü sevgiliden gayrısına susturmaktır...

Sükût et ey gönül!

Çünkü sen aşk dergâhında hamsın, bu sabır yolunda yarımsın. Sükût et ey gönül!

Bin söze gebe olsan da bir harf doğurma. Bilesin ki bebek yüzlü bir söz, sükût ile sabrın meşkinden olmadır. Ey gönül, sen sükûta besmele ile sarıl. Bilesin ki besmelesiz sözün sonu, zina uçurumudur.

Sükût et ey gönül! Bir yanardağ olsan da bir kelime çıkmasın dudaklarından. Kelimeler bir lav gibi insanın özünden fışkırmalı ki dil bağına, dudak ağına takılmasın. Ey gönül, sen özündeki yanardağa kıvılcımı sükût ile çak.

Sükût et ey gönül! Toprak altında, gülistan gizlenmiş tohum olsan da bir cümle derleme. Gülistanı derlemek için cümle tohumunu sükût toprağında beklet ki zamanından önce açan, tez solar. Ağacın dalları kışın çiçek açar mı ey bahçıvan! Açsa bile o çiçekten meyve olur mu? Öyleyse gönülde bahar olmadan dil dalından çiçek derleme.

Ey gönül! Sükût ile baharı bekle. Toprak zamanı geldiğinde seni ham olmaktan kurtarır. Sükût et ey gönül! Denize meftun bir ırmak olsan da bir söz bile dökülmesin dilinden. Bilesin ki ırmaklar kendilerindeki aşk harflerini denize feda ederler. Denize kendini sunmak için nice ağaçlara rüşvet verirler, nice hayvana pay olurlar. Şelalelerde benliklerini bırakırlar ve sükût ile kavuşurlar sevdiklerine. Artık ırmak değildir adı. Adını, benliğini eşikte bırakıp karışmıştır aşk deryasına.

Ayrılığın kerameti hiçliğe vuslatta bilinir ey ham gönüllü! Sual et ey gönül, nedendir onca cefa? Tefekküre dal ey gönül! Neden deniz ortasında değil de dağdaki kayadadır ırmağın kaynağı? Ve sükût et ey gönül...

**Söz ırmağını Yâr'in denizinden başka bir denize kurban etme
Sadece aşk uğruna dökülsün harfler, gereksiz yere figân etme...**

4. Mektup

Aşk, ayrılık viranesinde barınır...

Ey talip!

Kalp toprağı nadasa bırakılmaz, boş kalmaz. Sen sevgi ekmezsen şeytan nefret eker. Kalp sevmekten yorulmaz, bilesin ki savaştan sonradır asıl cenk. Çünkü bir gülü ekmek değil, büyötmektir zor olan.

Bir gönle girmekten daha zoru orada kalmaktır ey misafir! İnsanın Kâbesi ise gönöl evidir. Sevgilinin aşkı ve onun yansımalarından gayrı ne varsa gönölünde o senin mâsivândır. Mâsivâ ise senin putundur. Ey talip! Kâbe'de put olmaz bilesin. Aşkın, kalbine peygamber olmasını istersin, gönöl kulağına sevgiliden vahiy üflesin dersin, lakin putlardan vazgeçmezsin. Eşekle kartal aynı sofrada nasıl buluşsun? Anka ile karganın yoldaşlık ettiğı nerede görölmüş ey şaşkın! O halde sen gönöl evini düzelt, temizle ki sevgili kapıdan geri dönmesin.

Gönölündeki aşkı mihenk taşına vur ey meraklı! Sen "Kalbim temiz." diye söz edersin, "Kalbim uyanık, ölmedi." dersin, madem leş yok, akbaba ve çakalın burada işi ne ey falanca! Sen kalbini temizlemeye, leşten önce "Kalbim temiz." cümlesini çıkarmakla başla. Ey haramzâde! Leş yiyen kanat, gül bahçesine hiç uçar mı?

Velhasıl sen gönölünü temizledikten sonra sevgi elçisini davet et ey mihamdar! Sevgi bir gönle misafir olarak girse bile kapıdan adımını attığı vakit ev sahibidir. Sahibi kim ise eve istediğı şekli o verir artık. Çünkü aşk aslanının olduğı yerde çakal olmaz ey filan! Sen misafire hazırlıklı ol ey gönöl sahibi!

Gün gelir, sevgiye yol görünür ve sevgi, bavulları topladığında ayrılık alır onun gönöldeki yerini. Artık ayrılıktır ev sahibi ve her şey alt üst

olmuştur, darmadağındır duygular. Tıpkı tohum ekilmeden toprağın altı üstüne getirildiği gibi, ayrılık da gönülde derin çukurlar açmıştır.

Ve sen ayrılığın kerametini tefekkür et ey kiracı! Bu kerameti görüp Allah'a (c.c) yönelenlerden isen o çukurlara aşk tohumu atılır, değilsen isyan tohumu... Ve artık aşk tohumu gönül evinin çukurlarına atıldığında yeni ev sahibi, aşktır. Ev sahibinin aşk olduğu yerde dil misafirdir, ten misafirdir, can misafirdir artık ey talip...

***Yıkık, virane hanede mihman eğlenmez,
Düzelt gönül köşkünü ki sultan eğlenmez...***